

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
φείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσώμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐνυάλου, (συνέχ.). — Marc de Chandclair: ΤΟ
ΛΕΥΚΟΝ ΑἸΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ δημοσιεύσομεν μετὰ
τὸ προσεχές πέρασ τῆς Ἀντωνίνης, τοιαύτης δὲ ἔτυ-
χε τοῦτο εὐμενοῦς υποδοχῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἔνδεκα
ἐκδόσεις ἤδη ἀριθμεῖται.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἀνεδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλ-
λίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης *Revista de Es-
paña* καὶ *Imparcial*, μετεφράσθη εἰς ἀπάσας σχε-
δὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἐδη-
μοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν
ὕστέρησε δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παράσχη
τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενῆ τῆς Πεπίτας περίλη-
ψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἑκτακτος υποδοχῆ, ἧς ἔτυχε τὸ μυθιστόρημα
τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῆ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον
τοῦ ὕφους, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ
λεπτὸν καὶ σκιωπτικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως
δὸν Ἰωάννου Βαλέρα — τοῦ γονιμιωτάτου καὶ ἀ-
ναμφιβόλου τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγ-
χρονοῦ ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ
ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρύ-
φων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημά-
των, πεποίηται, θὰ διέλθωσιν εὐαρέστους ὥρας, ἀνα-
γινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς
συμπαθοῦς Πεπίτας.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ πρωτο-
τύπου, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνίου Φραβασίλη.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Ὁ Ῥωμαῖος, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν ἐπιστο-
λὴν καὶ τὴν ἐπέγραψε: «Πρὸς τὴν κυ-
ρίαν Σολάνζην Φαρζεάς», ἐξῆλθεν.

Ὁ Βρισὲ ἦτο διακριτικὸς καὶ δὲν τῷ
ἀπῆλυθε καμμίαν ἐρώτησιν. Τὸν εἶδεν ἐ-
ξερχόμενον καὶ ἀπομακρυνθέντα βραδέως
διὰ τῆς ὁδοῦ Μαρζίν.

Ὁ δυστυχὴς! δὲν ἔσπευδεν.

Περὶ τὴν ἑκτὴν, ὅτε ὁ θυρωρὸς τῆς οἰ-
κίας, ἐν ἧ ἡ Σολάνζη κατόκει, ἤνοιξε τὴν
θύραν, ἀνθρωπὸς τις παρουσιάσθη, κρατῶν
εἰς χεῖρας ἐπιστολὴν.

— Διὰ τὴν δεσποινίδα Φαρζεάς, εἶπεν.

Εἶναι κατεπεύγουσα. Δώσατέ τὴν πρὶν ἐ-
ξέλθῃ.

Ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος ἔδωσε τὴν ἐπιστο-
λὴν τῷ θυρωρῷ, συνάμα δὲ καὶ τεσσαρά-
κοντα σολδία, καὶ ἀπῆλθε.

Προῦχώρησε βήματὰ τινα καὶ εἶτα ἐ-
στράφη παρατηρῶν ἐναγωνίως τὰ παρά-
θυρα τῆς οἰκίας.

Ἦσαν κλειστά.

Μείνας μόνος ὁ θυρωρὸς ἐξήτασε τὴν
ἐπιστολὴν καὶ τὰ τεσσαράκοντα σολδία
καὶ ἔξεσε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν σιαγόνα
γρολλίζων.

Ἦτο συνετὸς ἅμα καὶ προνοητικὸς·
πρᾶξ δὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θυρωροῦ, μετ-
ήρχετο καὶ τὸ τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ παλαιῶν
ἐνδυμάτων.

— ὦ! τί σημαίνουν αὐτὰ αἱ ἐπι-
σκέψεις; ἐσκέφη.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν καὶ παρε-
τήρησε πρὸς τὸ πεζοδρόμιον.

Ὁ Ῥωμαῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔστρε-
ψε πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πετι-Σάμ.

— Ἐνας πονηρὸς, ἐψιθύρισεν ὁ θυρω-
ρὸς, παρατηρῶν αὐτόν, ἀρκετὰ μεγαλό-
σωμος, μετὸν ὅποιον καλὸν εἶναι νὰ μὴν
ἔχη κανεὶς φιλονεικίας!

Ἐθῆκε τὰ σολδία καὶ τὴν ἐπιστολὴν
εἰς τὸ θυλάκιον τῆς βλούζας του καὶ ἐξη-
κολούθησε τὴν ἐργασίαν του. Ἐκαθάριζε
τὰ χόρτα, τὰ φυόμενα μεταξὺ τῶν πλα-
κῶν τῆς κὺλης. Ἐργασία ματαία, διότι
τὸ ἔδαφος ἀπέσταζεν ὑγρασίαν.

Ἡ αὐτὴ ὁμοιάζε πρὸς λειμῶνα.

Δὲν εἶχεν ἔτι περᾶνει τὴν ἐργασίαν του
καὶ κρότος παραθύρου ἀνοιγομένου ἠκού-
σθη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὴν
Σολάνζην.

Τὸ πρόσωπόν της ἐνέπνεε συμπάθειαν
πρὸς πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐτήν,
ἀναμφιβόλως δὲ καὶ πρὸς τὸν θυρωρὸν.

Ἀπῆλθεν οὗτος τὰ τέσσαρα πατώματα
καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς Σολάνζης.

— Δεσποινὴς Σολάνζη, εἶπεν, ἔχω μίαν
ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν φέρω ὁ ἴδιος, διότι
θέλω κἀτι νὰ σὰς εἰπῶ.

— Τί τρέχει, κύρ Λαυρέντιε;

— Ὁ φίλος πού σὰς γράφει δὲν μοῦ
φάνηκε νὰ ἦτο ἴς τὰ καλά του.

Ἡ Σολάνζη προσηθάνθη δυστύχημά τι
καὶ ρίψασα βλέμμα ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος
τῆς ἐπιγραφῆς, κατέστη πελιδνή.

— Εἶναι τοῦ Ῥωμαῖου! ἐψιθύρισεν.

— Δὲν εἰζεύρω ἀπὸ ποῦθε ἔρχεται, ἐπα-
νέλαθεν ὁ θυρωρὸς. Ἀλλὰ θὰ σὰς πῶ τὰ
καθέκαστα· εἶναι καμμιά τριανταρῖὰ χρό-
νων, γερὸς ἴσάν τὸ βῶδι, καὶ θὰ βιαζό-
τανε νὰ τὴν φέρῃ, διότι ἐξύπνησε πολὺ
πρῶι. Δὲν σὲ ῥωτῶ τί θέλει, μόνον σοῦ
λέγω νὰ δυσπιστῆς.

— Εὐχαριστῶ, κύρ Λαυρέντιε.

— Βέβαια θὰ εἶναι κἀνέναν ἐρωτευμέ-
νος· ὅλοι αὐτοὶ μοιάζουν σχεδὸν μετὸς
κλέπτας, ὅταν εἶναι ζηλιάριδες· διότι ἔτσι
μοῦ φάνηκε, τὰ μάτια του ἀστραφταν!

Ἡ Σολάνζη ἀνεγίνωσκε κατεσπευσμέ-
νως τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ῥωμαῖου.

Ἐνώπιον τοῦ θυρωροῦ συνεκράτησεν
ἑαυτήν. Μόλις ὅμως οὗτος ἀπεμακρύνθη
ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἑδρας, καταβεβλημένη, ἀ-
κίνητος, μετὸ ὄμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς
ἐπιστολῆς ἐκείνης, ἧτις τῇ ἐγνώρισε
τὰς ὕβρεις τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ἠγάπα πάν-
τοτε.

— Κόρη ἀπωλεσθεῖσα! Κόρη πωλη-
θεῖσα!

Δὲν ἔκλαιεν.

Εἶχε συνειθίσει ἐν τῇ ταπεινώσει καὶ
τοῖς παθήμασιν. Ἀλλ' ἡ ταπεινώσις ἐκείνη
ἦτο σκληροτέρα τῶν ἄλλων.

Ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ ἐπανιδῇ τὸν Ῥωμαῖον
Τρεμόρ, ἀποδοτέον τοῦτο εἰς τὸν φόβον
τοῦ νὰ εὐρεθῆ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν ἀν-
θρωπον, ὃν ἀδιαλείπτως ἐσκέπτετο, εἰς τὴν
ἐξακολούθησιν τῶν σχεδίων τῆς ἐκδική-
σεως, ἅτινα εἶχε συλλάβει καὶ τὰ ὅποια
διὰ νὰ κατορθώσῃ μόνη, ὡς ἦτο καὶ ἀπρο-
στάτευτος, εἶχεν ἀνάγκην ὄλου τοῦ θάρ-
ρους αὐτῆς.

Καὶ ὁ Ῥωμαῖος, μετὰ τὸν κύριον δὲ
Τανναί, ἤρχετο νὰ τὴν προσβάλῃ! καὶ
ἴσως θὰ ἐπανήρχετο καὶ θὰ ἤρχιζε νέας
σκηνάς, νέας προσβολάς, εἰς ἃς οὔτε ἠδύ-
νατο, οὔτε ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ!

Τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών της.

Νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν μαρκήσιον, ἔστω·
ἀλλὰ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον δὲν ἦτο δυνατόν!

Ἐρρίψε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς συρταρίου,

ἐν ᾧ ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἅτινα ἐφύλαττεν ἐπιμελῶς καὶ ἐνδύθεισα ταχαίως ἔσπευσε πρὸς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

Ὁ ὑπηρέτης ἐκαθάριζε τὰς τραπέζας.

Οὔτε κὰν ἠρώτησεν αὐτόν, ἀλλ' ἐπορεύθη ζητοῦσα τὴν Ἰουλίαν, ἣτις προεγευματίεζεν ἡσύχως εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ τῇ εἶπεν :

- Ἡ κυρία εἶναι μέσα ;
- Βεβαίως. Θὰ κοιμᾶται.
- Καλὰ πηγαίνω νὰ ἴδω.

Ἡ Ἰουλία ἐσκέφθη, καὶ οὐχὶ ἀνευ λόγου, ὅτι σπουδαῖόν τι συνέβαινε.

Ἡ Σολάνζη ἦτο τεταραγμένη.

Ἡ Φελισίς δὲν ἐκοιμᾶτο· εἰς τὸν θόρυβον, ὃν ἐπροξένησεν ἡ Σολάνζη εἰσερχομένη, ἀνηγέρθη, ἔθηκε ὑπὸ τοὺς ὤμους αὐτῆς τὰ προσκεφάλαια, καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀκούσῃ τὰ περιεργὰ νέα, ἅτινα τῇ ἐκόμιζεν.

- Εἶσαι σύ, Σολάνζη ; ἠρώτησε.
- Μάλιστα, κυρία.
- Τόσον ἑνωρίς ;
- Ἦλθα νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω, εἶπε ταχέως ἡ νεανίς.

Νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ ! Τοῦτο μόνον δὲν περιέμενε ἡ Φελισίς, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου ἐσκέπετο ὅτι ἡ Σολάνζη ἀντεπροσώπευε δι' αὐτὴν μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, ἣν δὲν ἤθελε νὰ ἀπωλέσῃ.

Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν πρὸς τιμὴν τῆς ραπτρίας τῶν νεωτερισμῶν :

Ἠγάπα τὴν μαθητριά τῆς, διότι ἤξιζε τῆς συμπαθείας ταύτης. Ἄλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἠγάπα τὸν ἑαυτὸν τῆς. Εἶχε λοιπὸν καταστρώσει τὸ σχέδιον, ὅπερ ὁμως δὲν συνεφώνει μὲ ἐκεῖνο τῆς Σολάνζης. Αὐτὴ ἤθελε μὲν νὰ κερδίσῃ ὑπὲρ τῆς προστατευομένης τῆς, ὅσον ἠδύνατο μεγαλειτέρας ὠφελείας ἐκ τοῦ αὐξήσαντος πάθους τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἤθελε νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν. Θὰ περιέμενε, ὅσον καὶ ἂν ἐβράδυνε, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ἀλλ' ἤθελε νὰ τὸ κατορθώσῃ.

- Πῶς ; μὲ ἀφίνεις ; τὴν ἠρώτησεν.
- Ἀνάγκη μεγίστη.
- Καὶ ποία εἶναι ἡ ἀνάγκη αὐτή, κόρη μου ;
- Νὰ μὴ ἐπανιδῶ δύο ἀνθρώπους.
- Τὸν μαρκήσιον ;
- Κατὰ πρῶτον λόγον.
- Καὶ ὁ ἄλλος ;
- Ἡ Σολάνζη ἔδραξε τὰ χεῖλη.

— Ὁ ἄλλος, εἶπεν, εἶναι ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἔμαθε τὴν διεύθυνσίν μου.

- Τὸν εἶδες ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Φελισίς.
- Ὅχι, κυρία.
- Τότε . . .
- Μοὶ ἔγραψεν.

Ἡ διευθύντρια ἀνέπνευσεν. Ἐγνώριζε καλῶς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ ἐφοβεῖτο συνέντευξιν μεταξὺ τῶν δύο μνηστήρων, τῶν ἀποτόμως χωρισθέντων. Παρὰ τῆς Σολάνζης εἶχε μάθει ἀρκετά, ὥστε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἔχειασθη ὑπεράνθρωπον θάρρος ἰν' ἀποχωρισθῇ τοῦ Ρωμαίου Τρε-

μόρ· καὶ ὅτι μίαν μόνην στιγμὴν ἂν ὑπεχώρει, τὸ πᾶν τετέλεσται, διότι ἠγαπῶντο ἀρκούντως, ὥσεν ἂν λησμονήσωσι τὰ πάντα.

— Σοὶ ἔγραψεν, ἐπανελάβεν ἡ Φελισίς, καὶ διατί δὲν σοὶ ὠμίλησεν ;

Ἡ Σολάνζη διηγήθη ἐν ὀλίγοις τὰ πάντα, τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μαρκησίου, τὰς προσφορὰς, τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ καὶ τέλος τὴν ὀργὴν τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ.

Καὶ ἐπέρανε, λέγουσα :

— Θέλω νὰ κρυθῶ ἀπὸ αὐτοῦ, νὰ ζήσω μόνη διὰ τῆς ἐργασίας μου καὶ νὰ μὴ ἐπανιδῶ οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλον. Τὸν μαρκήσιον, διότι τὸν μισῶ τὸν ἄλλον . . .

— Διότι τὸν ἀγαπᾷς, εἶπε περαίνουσα τὴν φράσιν, ἡ διευθύντρια.

Ἡ Σολάνζη οὐδὲν ἀντέταξεν. Ἡ φυσιογνωμία τῆς ἠλλοιώθη, κατέστη αὐστηρά.

Ἡ Φελισίς ἐσκέφθη ἐπ' ἐλίγον· ἡ ἀπόφασις τῆς νεανίδος ὑπηρετεῖ θανμασίως τὰ σχέδια τῆς· τὸ μῖσος τῆς Σολάνζης ἀνταπεκρίνεται μὲ τὴν πονηρίαν τῆς ραδιούργου αὐτῆς· τῆς Σολάνζης, κρυπτομένης καὶ ἀποφευγούσης τὸν Ρωμαῖον, τὸ πάθος τοῦ μαρκησίου θὰ ὑπεξεκαίεται καὶ θὰ ἐξικνεῖτο εἰς τὸ ἔπακρον, συγχρόνως δὲ θ' ἀπεσοβεῖτο εἰς τῶν κυριωτέρων κινδύνων, τοὺς ὁποίους διέτρεχεν ἡ ἐπιτυχία τῶν σχεδίων τῆς. Ἐπὶ τέλους ὀλίγων ἡμερῶν στερήσεις, ὁ θλιβερός βίος τῶν κορασιῶν, τῶν καταδεδεικασμένων νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν διὰ τῆς ἐργασίας, ἤθελον καταστήσει τὴν Σολάνζην συγκαταβατικωτέραν.

Ὡς στρατηγὸς ἐπιτήδειος, κατοπτεύων τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἡ Φελισίς, ἀνεγνώρισε πάραυτα τὴν ἀληθῆ θέσιν τῶν πράγματων καὶ αὐθαρῆς ἀπεφάσισεν.

— Ἐχεις δίκαιον, τῇ εἶπε· δὲν θέλω νὰ σὲ κρατήσω· ὁ κύριος δὲ Τανναί δὲν φέρεται ὡς εὐγενής· εἶναι χαμερπὲς ὅ,τι κάμνει. Ἐν τούτοις ὀφείλεις νὰ προστατεύσῃς τὰ συμφέροντα τοῦ τέκνου σου· πρέπει νὰ σκεφθῆς τοῦτο. Προϊόντος τοῦ χρόνου θὰ ἐνεργήσῃς συμφῶνως πρὸς τὰς περιστάσεις. Ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ ἀπελπισθῇ. Θὰ ἐπανεῖληθ. Πρὸς τὸ παρόν, ποῦ θὰ ὑπάγῃς ;

- Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.
- Μὴ ἐμπιστεύεσαι, πολὺ εἰς αὐτό, διότι ἴσως δὲν σοὶ ἀρκέσει. Ἐχεις χρήματα ;
- Τὸ γνωρίζετε καλλίτερά μου. Ὀλίγα μόνον.
- Δὲν ἐποφθαλμιᾷς καμμίαν θέσιν ;
- Ὅχι· ἐλπίζω ὅμως ἀργότερα νὰ ἐπιτύχω καμμίαν.
- Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀσφαλές· αἱ θέσεις δὲν εἶναι εὐκολοὶ· εὐτυχῶς εἶμαι ἐδῶ. Πιστεύω ὅτι ἔχεις ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ, ὥστε νὰ μὲ ὑπακούσῃς.
- Ἀμφιβάλλετε ;

Ἡ δεσποινὶς Φελισίς κατέβη τῆς κλίνης τῆς, ἐφόρεσε μικρὰ πέδιλα, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς πρῶτον ἐνδύμα καὶ ἔγραψε σύντομον ἐπιστολήν.

— Λάβε, εἶπε πρὸς τὴν Σολάνζην. Θὰ δώσῃς τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν εἰς τὰς ἀδελφὰς Βερνέν, ὁδὸς Ὁμπέρ.

— Τῶν ἐμποροραπτριῶν ;

— Μάλιστα· κατασκευάζουσιν ἐνδύματα καὶ ἐπανωφόρια.

— Δὲν εἰξεύρω νὰ ράπτω φορέματα.

— Μωρὰ ! θὰ εἶσαι ἐπὶ τῆς πωλήσεως. Ἐπανωφόριον τι τεθειμένον ἐπὶ τοῦ σώματός σου θὰ τιμᾶται πάντοτε. Δὲν εἰξεύρω τί θὰ σοὺ δώσουν ὡς ἀμοιβήν, βεβαίως ὀλίγα πράγματα, ἀλλ' εἶναι προτιμότερον ἀπὸ τὸ νὰ μὴ εὕρης ἐργασίαν.

- Ἡ ὁδὸς Ὁμπέρ εἶναι ἐδῶ πλησίον.
- Ἐνας λόγος περισσότερον διὰ νὰ μὴ σ' ἐπανεύρουν. Ἐνοικίασε μικρὸν δωμάτιον εἰς τὰ πέριξ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἂν εἶναι ἀνάγκη. Ἄφες ἀπὸ σήμερον τὸ ἰδικόν σου, ἐπιπλωμένον ὅπως εἶναι. Περιφρόνησε τὸν μαρκήσιον καὶ τὰ δῶρά του κατ' ἀρχάς· κατόπιν βλέπομεν. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ τραβήξωμε τὸ σχοινί, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ κόψωμε. Ἐννοεῖς ;
- Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ οὔτε λέξιν εἰς κἀνένα, οὔτε εἰς τὴν Ἰουλίαν. Πρέπει κανεὶς νὰ δυσπιστῇ πρὸς ὅλους· τὰ πάντα νὰ μείνωσι μεταξὺ μας. Ἐὰν σοὶ λείψῃ τίποτε μὲ εἰδοποιεῖς. Καὶ τώρα τρέξε. Λάβε τὰ φορέματά σου, ἐνδύσου καλῶς, ἔσο κομψή, ὡς ἀριστοκράτις, καὶ μένε ἡσύχως. Θὰ σοὺ ἔλθῃ κατόπιν ἐξ οὐρανοῦ ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος ἡ εὐτυχία. Ἄ ! ἀλήθεια, γράψε ἐδῶ ὅ,τι θὰ σοὺ ὑπαγορεύσω :

«Καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, ἀναχωρῶ. Δὲν θέλω νὰ μάθῃ κανεὶς ποῦ εὐρίσκομαι. Θὰ ζήσω ὅπως δύνηθῶ, καὶ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν πρὸς ἐμὲ καλωσύνην σας. Ἐλπίζω νὰ σὰς εὐχαριστήσω βραδύτερον. Χαίρετε !»

«Σολάνζη».

— Καλὰ. Τώρα, νὰ πηγαίνῃς εἰς Κορμέλι ὅσον ὀλιγώτερον δύνασαι, διότι ἐκεῖ θὰ σὲ παραμονεύουν, τοῦλάχιστον τὸ πιστεύω . . . Ἐχε θάρρος καὶ τὰ πάντα θὰ διορθωθῶν μετὰ τινα καιρὸν.

Ἡ Σολάνζη ἐβιάζετο ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἡ ράπτρια τῶν νεωτερισμῶν ἐκίνησε δυσπιστῶς τὴν κεφαλήν, καὶ

— Θὰ διορθωθῶν τὰ πάντα ! . . ἴσως, εἶπεν. Ὁ Τρεμόρ αὐτὸς μ' ἀνησυχεῖ, καὶ ὁ μαρκήσιος πιθανὸν νὰ μετανοήσῃ. Καιρὸς ἐνεργείας· πρέπει νὰ ἴδω τὴν Βαλεντίνην.

Βαλεντίνην, ἦτο ἡ πρωτότοκος τῶν ἀδελφῶν Βερνέν, παράδοξον ὑποκειμένον δι' ἕνα ὑλιστήν.

Ἡ Ἰουλία εἰσῆλθεν.

— Εἶδεν ἡ κυρία τὴν δεσποινίδα Φαρζεάς ; ἠρώτησε.

— Ναί, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐπανεῖληθ πλέον.

Ἡ Ἰουλία ἔτρεμε διὰ τὸν χθεσινὸν αὐτῆς ἐραστήν.

Τὸν ἐπανεῖλησε λοιπὸν ἡ Σολάνζη ; Ἄλλ' ἡ κυρία τῆς δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ συνδιαλεχθῇ, καὶ δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ τὴν βιάσῃ, ἀποῦ ἦτο δύσθυμος. Ἄλλως τε τῇ ἔμενε ἐν ἔτι μέσον· ν' ἀκροασθῇ ὅπισθεν τῆς θύρας, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἤρχετο ὁ μαρκήσιος.

Ἡ Ἰουλία δὲν θὰ ἔχανε τὴν εὐκαιρίαν.

Καὶ τίς θαλαμηπόλος δὲν θὰ ἔπραττε τὸ αὐτό!

Ἐξελθοῦσα εἰς τὴν ὁδὸν ἡ Σολάνζη, ἀνέπνευσεν ἑλευθέρως.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἀνέκτησε τὴν ἑλευθερίαν της, διότι παρὰ τῆ Φελισίδι τῆ ἐφαίνετο ὡς διατελοῦσα ὑπὸ κηδεμονίαν καὶ εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ μαρκησίου. Καὶ τῶντι ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί ἐφαίνετο ὡς ἀπόλυτος κύριος ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Φελισίδος, ἐπομένως ἠνυχάζετο ἡ Σολάνζη νὰ διατελῆ ἀδιαλείπτως ἄγρυπνος τῶν διαβημάτων αὐτοῦ φύλαξ, ὑποπτευομένη παγίδα τινά.

Ἐν τούτοις ἡ ράπτρια τῶν νεωτερισμῶν τὴν ἀπήλλαξε τοῦ φοβεροῦ βάρους.

Ἀνερχομένη τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, διετέλει ἐν ἀγωνίᾳ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἢ θέσει παρὰ ταῖς Βερνὲν ἢ τοῦ ἑξοικονόμησις τῶν ἀναγκῶν της. Ἡ ὁδὸς ὤμπερ ἦτο πλησίον τῆς ὁδοῦ Εἰρήνης, ἀλλ' εἰς Παρισίους δύνανται νὰ κατοικῶσι μῆνας, ἔτη, μάλιστα ἐνίοτε, ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ, χωρὶς νὰ συναντηθῶσιν.

Ἐξησφάλιζε τὸ παρόν, τοῦτο ἦτο τὸ κύριον ζήτημα· ἀλλὰ τί θὰ ἐγένετο εἰς τὸ μέλλον;

Παρασκευάσασα εἰς δέμα τὰ ἀναγκαζοῦντα αὐτῇ ἐνδύματα προσεκάλεσε τὸν θυρωρὸν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὰ καταβιάσῃ καὶ τοποθετήσῃ εἰς τὴν ἀγοραίαν ἄμαξαν, ἣν θὰ ἐφρόντιζε νὰ εὔρη.

Ὁ δυστυχὴς θυρωρὸς ἑλυπήθη λίαν, μαθὼν τὴν ἀναχώρησίν της.

Ἡ Σολάνζη τὸν καθυσόχασε λέγουσα αὐτῷ ὅτι ἡ ἀναχώρησίς της θὰ ἦτο πρόσκαιρος, διότι οὐδὲ τὰ ἐπιπλά της θὰ ἐλάμβανεν.

Ἐνῶ ὁ θυρωρὸς μετέβαινε πρὸς ἀναζήτησιν ἀγοραίας ἀμάξης, αὐτὴ, στηριχθεῖσα εἰς τὸ παράθυρον, παρετήρει τὴν ὁδὸν καὶ τὴν αὐλὴν ἐκείνην, ἣν τοσάκις διῆλθε, καὶ ἑλυπεῖτο ἔτρεμε δὲ μὴ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἴδῃ παρουσιαζομένους τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ ἢ τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί.

Αἰφνης ἀνθρωπὸς τις, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ἔστη πρὸ τῆς θύρας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα· ἐπειδὴ δὲ ἡ θύρα τοῦ ὑπερῶου ἦτο ἀνοικτή, ἔκρουσεν ἑλαφρῶς.

— Ὁ κύριος Σουβραί, εἶπεν ἡ Σολάνζη, ἄμα ἰδοῦσα αὐτόν.

Καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐφαιδρύνθη. Αὐτὸς τοῦλάχιστον ἦτο φίλος ἀσφαλῆς καὶ ἔντιμος.

Ὁ κόμης ἔρριψε περὶ αὐτόν ὑποπτον βλέμμα.

Οἱ ἀνοικτοὶ σύρται, τὰ μικρὰ ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τεθειμένα δέματα, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν ἐσπευσμένην ἀναχώρησιν.

Καὶ δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὁ κόμης Σουβραί ἔβλεπε τὴν Σολάνζην· ἀμφότεροι ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχασίν των. Πολλάκις ὁ νέος διερχόμενος τοῦ καταστήματος, περιέμενε τὴν ἔξοδον τῆς Φελισίδος, ἵνα ὑπάγῃ παρ' αὐτῆ.

Ἐξήρχοντο τότε διευθυνόμενοι πρὸς τὸ κεραμεικόν, ὑπὸ τὰς ἀψίδας, ὅτε ἔβρεχεν ἡ εἰς τὸν κήπον, ὅτε ὁ καιρὸς τὸ ἐπέτρεπε. Καὶ ὠμίλουν τότε περὶ τοῦ Σεβάν, καὶ τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ, οὕτω δὲ ἡ Σολάνζη ἐμάνθανεν ἐνίοτε τὰ κατ' αὐτόν. Ὁ κόμης ὠμίλει μετὰ περισκέψεως περὶ τῆς μαρκησίας καὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ γενναιοπροσῆνης αὐτῆς.

Ἀμφότεροι δὲν ἐξέφραζον τὰ αἰσθήματα αὐτῶν· τὰ ἔκρυπτον εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας των, ὡς ἀπαιτεῖ τοῦτο ἡ εὐγενὴς ψυχὴ. Ἀλλ' ὄνομά τι προφερόμενον ἢ ἀνάμνησίς τις, ἤρκει αὐτοῖς. Ὁ Ροβέρτος ὑπεστήριζε τὴν δυστυχῆ νέαν ἐνθαρρύνων αὐτὴν πρὸς πᾶν ἀγαθόν. Ἐκείνη, ὀλιγώτερον εἰλικρινῆς, τῷ ἔκρυπτε τὴν ἀλήθειαν, πρὸ πάντων δὲ τὰς συμβουλὰς τῆς Φελισίδος, ἐξυπηρετοῦσας τὴν ἐκδικησιν καὶ τὴν κρυφίαν φιλοδοξίαν αὐτῆς, ἥτις ἀνεκίνει τὸν χόλον τῆς ψυχῆς της.

Ἐπάρχει πάντοτε εἰς γωνίαν τινὰ τῆς γυναικείας καρδίας σημεῖόν τι, ὅπερ διαστάζει ν' ἀποκαλύψῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς προσφιλεστέρους της φίλους!

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ κόμης; Ἐκείνη τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ρωμαίου.

— Ἦλθε λοιπόν; τὴν ἠρώτησεν ὁ κόμης, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.

— Ποῖος; ὁ κύριος δὲ Τανναί;

— Ναί, ὁ Ὀλιβιέρως.

— Ἦλθε.

— Σὲ καταδιώκει πάντοτε;

— Πάντοτε.

— Τί σοὶ προτείνει;

— Πᾶν ὅ,τι ζητήσω.

— Ὁ ἄθλιος! καὶ δὲν δέχεσαι;

— Ὅχι· ἀφοῦ τὸν ἀποστρέφομαι.

— Καὶ ὁ Ρωμαῖος;

— Ἀπορρίπτω ἐξ ἴσου τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ ἄλλου.

— Τί ἐπιθυμεῖς λοιπόν;

— Νὰ μείνω μόνη καὶ νὰ ζήσω ἑλευθέρᾳ διὰ τῆς ἐργασίας μου.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς;

— Τὸ ἄγνοῶ.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ πλανηθῆς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε.

Τῷ εἶπε τότε ὅτι ἤλπιζε νὰ ἐπιτύχῃ μικρὰν τινα θέσιν καὶ νὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτιον, ἀναμένουσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκαταστηθῆ που ὀριστικῶς.

— Μοὶ ἀναθέτεις τὴν φροντίδα αὐτῆν; τῇ εἶπε.

— Πῶς!

— Δὲν εἶμαι τάχα φίλος σου; Τὴν ἐσπέρην αὐτὴν θὰ σοὶ προετοιμάσω τὰ πάντα.

Καὶ ἡ Σολάνζη τῷ ἔδωσε τὴν διευθύνσιν τῶν ἀδελφῶν Βερνὲν.

Ὁ κόμης κατῴκει εἰς τὸ βουλευτάρτον Ὀσμάν, ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι οἰκίας κειμένης κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σιαρράς.

Ἀπείχεν ἐκεῖθεν δύο μόνον βήματα.

Ὁ θυρωρὸς μετέφερε τὰ πράγματα τῆς Σολάνζης εἰς τὴν ἄμαξαν.

Ὁ κόμης ἀνέβη μετὰ τῆς Σολάνζης ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ ἀρῆκε αὐτὴν πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματος «Βερνὲν».

Δύο ὥρας βραδύτερον, ὁ Ροβέρτος ἀνεκάλυψεν εὐρύχωρον δωμάτιον, ἐν τῷ πέμπτῳ πατώματι, κατὰ τὸ ἔτερον ἄκρον τῆς ὁδοῦ Σιαρράς, ἐν ὁδῷ Προβιγκίας.

Ἐνφικίασε τοῦτο διὰ τὴν συμπολίτιδα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐσπέρως, ὅτε ἡ Σολάνζη ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος, ἐν ᾧ ἐδέχθησαν αὐτὴν ἀνευ δυσκολίας, τῇ παρέδωκε τὴν κλειδα τοῦ δωματίου ἐκείνου, ὅπερ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἶχεν ἐπιπλῶση ἀπλῶς, ἀλλὰ κομψῶς.

— Θὰ μοὶ ἀποδώσῃς ὅ,τι ἐξώδευσα τῇ εἶπε μὲ τὴν ὀπωσοῦν ἀπότομον ἀγαθότητά του, ὅταν γείνης διευθύντρια. Ἔσο δὲ ἡσυχος· δὲν θὰ ἔλθω εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό παρὰ ὅταν μὲ καλέσῃ· δὲν θὰ καταχρασθῶ διὰ τὴν μικρὰν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν σοὶ προσέφερα.

Ἦγνόει, ὁποῖας καταστροφῆς παραίτιος θὰ ἐγένετο ἡ προστατευομένη αὐτοῦ!...

Θ

Οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς Φελισίδος ἐπραγματοποιοῦντο τὴν αὐτὴν ἡμέραν!

Εἶχε δίκαιον ν' ἀπολύσῃ, ἢ μάλλον ν' ἀποκρύψῃ, τὴν Σολάνζην τοσοῦτον ταχέως, ὥστε ὁ μαρκήσιος νὰ μὴ ἐπανεύρῃ αὐτὴν, ἄμα συνελθὼν ἐκ τῆς ὀργῆς του.

Περιέμενεν ἀσφαλῶς, ὅτι θὰ τὴν ἐπεσκέπτετο καὶ δὲν ἠπατάτο.

Περὶ τὴν δευτέραν μ.μ. ἀκριβῶς, ἄμαξα ἔστη κατὰ τὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

Ἡ Φελισίς εἶχε ἐτοιμὴν τὴν ἀπολογία τῆς.

Ὅτε ἡ Ἰουλία ἀνήγγειλε τὸν κύριον δὲ Τανναί, καταφρονητικὸν μειδιάμα διέστειλε τὰ λεπτὰ χεῖλη τῆς δευθυντριάς.

— Πῶς μοιάζουσι μεταξύ των ὅλοι οἱ ἄνδρες! εἶπεν.

Ἐπεκρίθη ὕφος ὀργίλον καὶ ἐδέχθη τὸν μαρκήσιον μετὰ τινος πικρίας.

— Ὁρατὰ τὰ κατάφερες, τῷ εἶπε, καὶ σὲ συγχαίρω, φίλε μου! δύνασαι μάλιστα νὰ καυχῆθῃς ἐπὶ ἐκτακτῷ δεξιότητι!

— Τί τρέχει λοιπόν;

— Ἐθύμως τὴν μικρὰν, καὶ τώρα σ' ἐρωτῶ, ποῦ θὰ τὴν ἐπανεύρω;

— Τί συνέβη;

— Μὴ προσποιῆσαι ἄγνοιαν.

— Σοὶ ὁμνῶ...

— Λοιπὸν ἀνάγνωσε.

Καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὴν λακωνικὴν ἐπιστολήν, ἣν ὑπηγόρευσε τῇ Σολάνζῃ:

«Διακομὴν ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Τανναί ἀναχωρῶ.»

Ὁ μαρκήσιος ἐταράχθη ἐπ' ὀλίγον, τὸ δὲ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν ἀντίπαλόν του, ἀλλὰ συνελθὼν ταχέως:

— Εἶναι ἀδύνατον ν' ἄγνοῃς ποῦ ὑπῆγε, τῇ εἶπεν.

— Ἀπατάσαι! ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν κατὰ τὰς ὁκτώ. Ἐπεμψα ἀμέσως ἀνθρωπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀλλ' οὐδένα εὔρεν. Ἀνεχώρησε λαβοῦσα μεθ' αὐτῆς μερικὰ ἀπὸ τὰ πράγματά της.

— Θα τὴν ἐπανεύρωμεν.
— Τὸ νομίζεις εὐκόλον; Τίς οἶδε μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ἡ ράπτρια πονήρως, ἂν ἔφυγε μόνη!

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ὠχρίασεν ἐταράχθη πολὺ καὶ ἐβημάτισε λίαν στενοχωρημένος ἐντὸς τῆς μικρᾶς αἰθούσας, ὡς θηρίον ἐν κλωβῷ. Ἡ Φελισίς ἠγάλλετο διὰ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν ἀμνηχανίαν του. Μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων γυναικῶν, ὧν ἡ μία καίτοι εἰθισμένη εἰς πάντα τὰ παρυσινὰ ἑλαττώματα, δὲν ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς ἄλλης, — τῆς χειραγωγουμένης ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ αὐτῆς καὶ ὑποστηριζομένης ὑπὸ τῆς ἐνεργητικότητος τῆς Μορβανδικῆς φυλῆς, τῆς μεμιγμένης τῷ κορσικανικῷ αἵματι, — ὑπῆρχε συνωμοσία, ἥτις ἀλανθᾶστως, ἐκτὸς ἂν τὸ πᾶν ἦνοῦτο ἐναντίον των, θὰ τὸν ἔσυρον εἰς βάραθρον, ὅπερ αὐταὶ καὶ μόναι ἤθελον ἐγκρίνει.

Ἐνστικτικῶς, ὡς ἐκ τοῦ προαισθήματος ἐπικειμένου κινδύνου, ὁ μαρκήσιος ἐξανεστή ἐκ τῆς ταπεινώσεως, ἧς ὑφίστατο.

Πῶς! ὁ ἰσχυρὸς αὐτός, ὁ φέρων ἐν τῶν ὠραιοτέρων ὀνομάτων, ὁ ἑκατομμυριοῦχος οὗτος, θὰ ἔτρεχε κατόπιν ποταπῆς νεανίδος, θὰ κατεβιβάζετο ἐνώπιον μιᾶς κακοήθους; διότι ἐπὶ τέλους τί ἦτο ἡ Φελισίς; διεφθαρμένη ραδιοῦργος, ἄνευ αἰδοῦς καὶ ἀρχῶν, καὶ μόνον περὶ τῶν συμπερόντων τῆς φροντιζούσας, γενικὸν δὲ κανόνα ἔχουσα, ὅτι πᾶν μέσον, ὅπερ ἀποκομίζει ὠφελείας, εἶναι θεμιτόν.

Νὰ ἐκλιπαρῇ τὴν σύμπραξιν αὐτῆς διὰ ποταπῶν μέσων, ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν δυστυχῆ, ἣν κατέστρεψε καὶ ἦτις τὸν ἀπώθει! Αὐτός, ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, δι' ἂν αἱ θύραι πᾶσαι ἦσαν ἀνοικταί, νὰ διαπραγματεύηται κρῶρα, ἐν τῷ καταστήματι μιᾶς κακοήθους!

Ἦτο, τῇ ἀληθείᾳ, ἀτιμωτικόν!

Ποῦ θὰ ὠθεῖτο βαινῶν ἐπὶ τῆς κατωφερείας αὐτῆς;

— Καλὰ! εἶπεν ἀνεγειρόμενος, ἔφυγε, ἔστω! Θα τὴν λησμονήσω.

— Εἶναι τὸ φρονιμότερον, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμης.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.

— Διὰ νὰ τὸν ἀνακαλέσης.

— Θα εἶμαι ἀνανδρὸς, ἂν τὸν ἀνακαλέσω.

— Πρὸ τῶν ποδῶν τῶν γυναικῶν, οἱ ἄνδρες ὅλοι εἶναι ἀνανδροί!

— Τοὺς καταφρονεῖς παρὰ πολὺ.

— Ὡ! ναι, ἐκ βᾶθους καρδίας, ἀπήνησεν ἡ Φελισίς μετὰ πεποιθήσεως.

Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε τὸν πῖλόν του, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Χαῖρε λοιπὸν, τῇ εἶπεν.

Ἄλλὰ δὲν ἀνεχώρει.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ἡ Φελισίς διερεθίζουσα ὅλον ἐν αὐτόν, δὲν δύνασαι νὰ ἀναχωρήσῃς, διότι μόνον ὀμιλοῦσι περὶ αὐτῆς. Τί θὰ ἔκαμνες, ἐὰν ἦτο παροῦσα;

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ἄς ἐξηγηθῶμεν σαφέστερον εἰπέ μου τὰς σκέψεις σου ὅλας.

— Ὅλας; ὄχι! μέρος μόνον, διότι εἶμαι φίλη σας.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν.

— Ἐχω τὴν ιδέαν ὅτι εἶσαι σφόδρα ἐρωτευμένος. Δὲν εἶμαι Σιβυλα, ἀλλὰ σοὶ λέγω, ὅτι μάτην ἀγωνίζεσαι, οὐδὲν θὰ κατορθώσῃς. Ὅταν διψᾷ τις, ἀνάγκη νὰ πῆ! Ἡ ἀλαζονία σου θὰ σὲ ὑποστηρίξῃ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐπὶ ἕξ ἰσως ἑβδομάδας, ἀλλὰ ταχέως, ἡ κεφαλή σου θὰ σκοτισθῇ εἰς μόνητὴν ἀνάμνησιν τῆς Σολάνζης. Θα ἀναζητήσῃς τὰ ἴχνη της ὡς κυνηγετικὸς κύων, ὅστις αἰσθάνεται τὸ θῆραμα πλησίον του, ἀλλὰ δὲν τὸ βλέπει νὰ σκιρτᾷ. Βαθμηδὸν θέλεις καταστήσῃς εἰς τὴν ἐσχάτην ταπεινώσιν, ἵνα τὴν κάμψης. Θα τὴν καλύψῃς διὰ χρυσοῦ. ἂν τὸ θελήσῃ, καὶ θὰ τῇ προσφέρῃς τὸ ὄνομά σου, ἂν τὸ ἀπαιτήσῃ τί τὰ θέλεις! γνωρίζω πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶδα πλείστας, αἵτινες δὲν εἶχον μάλιστα τὴν ἀξίαν αὐτῆς, ν' ἀναφανῶσιν ἐκ τοῦ βορβόρου, νὰ καταστρέψωσι νέους μεγάλων οἰκογενειῶν καὶ νὰ τοὺς ἀτιμάσωσιν. Ἡ Σολάνζη οὐδένα θὰ καταστρέψῃ, διότι εἶναι ἀφιλοκερδής, ἀλλὰ δι' αὐτὴν δύναται νὰ κάμωσι πολὺ μεγαλειτέρας θυσίας.

— Ποίας;

— Ἐγκλήματα ἰσως.

Καὶ ἐπρόσθεσεν ἀναιδῶς:

— Θα τὸ γνωρίζῃς καλλίτερά μου, διότι διέπραξες ἐν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐκάμφθη.

— Εἶσαι δαίμων! ἐκραύγασε.

— Διότι ἐκθέτω τὴν ἀλήθειαν γυμνήν; καὶ διηγοῦμαι τὰ πράγματα ὅπως εἶναι!

— Ἄλλως τε ὑπάρχει κώλυμα.

— Ποῖον;

— Ἡ μαρκησία.

— Ὡ! ἡ ὑγεία τῆς κυρίας δὲ Τανναί εἶναι λίαν ἐπισφαλής. Ἡ διάρκεια ἄρα τοῦ κωλύματος ἀβεβαία! ἐνῶ ἡ καλλονὴ τῆς Σολάνζης ἀπαστράπτει, καὶ ὑπόσχεται μακρὰ ἔτη ἡδονῆς!

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν. Ἡ ράπτρια ὑπελόγιζεν ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἠπριγυπέσσα.

— Εἶσαι δαίμων, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος, σὺ, ἦτις οὐδῶς ἐκτιμᾷς τοὺς ἄνδρας, νὰ καταφρονήσῃς ἐμὲ ὡς τὸν ἔσχατον μεταξὺ αὐτῶν, ἂν μόνον διάβημα κάμω πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κόρης ταύτης ἂν πνιγῇ ἢ καὶ μέχρι νεφελῶν ἂν ἀνέλθῃ, οὔτε θὰ θελήσω νὰ μάθω τί ἀπέγεινε.

— Νὰ μὴ τὴν ἐπαινίδης! Σὺ! καὶ ἐπὶ τέλους νομίζεις, ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι περισσότερον ἀνανδρὸν ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψίν σου;

— Αὐτὴ τὸ ἠθέλησε. Χαῖρε.

— Ὅχι χαῖρε, ἀλλὰ καλὴν ἐντάμωσιν.

Ὁ μαρκήσιος ἔθλιψεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθε.

Εἰσερχόμενος ἐν τῇ ἀμάξῃ του εἶπε τῷ Στίπ:

— Εἰς τὸ μέγαρον Καβαλί!

Τούλάχιστον τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ Πολωνίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἠγαπᾶτο εἰλικρινῶς!

[Ἐπειτα συνέχεται.]

*K.

A. ΔΟΓΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἡμέραν τιὰ λοιπὸν ἡ κυρία Δεμορτῶν εἶπε τῇ κυρίᾳ Δεπερέ:

— Ὁ κύριος Γουσταῦος Δωμῶν εἶναι φίλος τοῦ υἱοῦ σας;

— Συμμαθητῆς του, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεπερέ.

— Ἐκ καλῆς οἰκογενείας;

— Ἐξ οἰκογενείας ἀρίστης.

— Οἱ γονεῖς του ζῶσιν ἀκόμη;

— Ὅχι! εἶναι ὄρφανός.

— Ἐχει περιουσίαν;

— Εἴκοσι χιλιάδων φράγκων περίπου εἰσόδημα, λαμπρὸν διὰ νέον.

— Τί χαρακτήρα ἔχει; Θα σας εἴπω ἀμέσως διατί σας ἐρωτῶ περὶ ὅλων τούτων.

— Ἐχει τὸν χαρακτήρα, τὸν ὅποιον γνωρίζετε! εἶναι ἀγαθός, πλήρης καρδίας, τὸν ἀγαπᾷ σχεδὸν ὅσον ἂν ἦτο ἰδικός μου υἱός, αὐτὰ εἶναι ἀρετὰ.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ μου, κυρία Δεπερέ! θὰ εἴπω πάντα ταῦτα εἰς τὸν σύζυγόν μου.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν;

— Συμβαίνει ὅτι ὁ κύριος Δωμῶν ἐργολαβεῖ ὀλίγον τὴν Λαυρεντίαν, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἐν ὄρα γάμου, ὅτι δὲν τῇ ἀπαρέσκει, ἐὰν πιστεύσω εἰς ὅσα μοι εἶπε, καὶ ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχῆς νὰ γείνη αὐτός ὁ γάμος, διότι θὰ μας συνέδεε μᾶλλον μεθ' ὑμῶν, ἕνεκα τῆς φιλίας, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Δωμῶν ἔχει πρὸς τὸν κύριον υἱόν σας.

— Ἄ! ἐργολαβεῖ τὴν δεσποινίδα Λαυρεντίαν! εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ.

— Λέγετε τοῦτο, ὡς νὰ ἐβλέπατε κώλυμα τι εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Οὐδὲν, σὰς βεβαιῶ, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεπερέ! μόνον ἐκπλήττομαι, διότι δὲν παρετήρησα, καθὼς σεῖς, ὅτι ὁ Γουσταῦος ἀγαπᾷ τὴν Λαυρεντίαν.

— Ὡ! εἶναι εὐκολώτατον νὰ το ἴδῃ τις. Ἀλλὰ σεῖς ἀσχολεῖσθε μόνον περὶ τοῦ κυρίου Ἐδμόνδου, καὶ εἶναι φυσικώτατον νὰ μὴ σας κάμνη τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει περὶ ὑμᾶς, καὶ δὲν τὸν ἀφορᾷ.

— Ἐχετε δίκαιον. Λοιπὸν θὰ ὀμιλήσω περὶ τούτου εἰς τὸν Γουσταῦον θέλετε;

— Λίαν εὐχαριστῶς. Ἐξετάσατε τὰς προθέσεις του, καὶ, ἐὰν ἴδῃτε ὅτι δὲν ἠπατήθη, εἶπατε εἰς αὐτόν ὅτι ὁ κύριος Δεμορτῶν καὶ ἐγὼ ἔχομεν τὰς ἀρίστας ὑπὲρ αὐτοῦ διαθέσεις. Ἐὰν τὰ παιδιὰ αὐτὰ μέλλουν νὰ εὐτυχῆσωσιν ὁμοῦ, ἄς γείνη τοῦτο ταχέως.

— Ὁρθόν. Ἀπὸ τῆς σήμερον θὰ ὀμιλήσω περὶ ὅλων τούτων εἰς τὸν Γουσταῦον, μὲ ἀγαπᾷ ὡς μητέρα του καὶ δὲν θὰ μου κρύψῃ τίποτε.

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσωμεν τί τὸ προκαλέσαν τὴν ἔκπληξιν τῆς κυ-

ρίας Δεπερέ. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Νισσέττας παρουσιάσθη εἰς αὐτήν, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ οἰκτειρήσῃ τὴν βράπτριαν.

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ἔλαβε τὸν Γουσταῦν κατ' ἰδίαν :

— Ἐγὼ νὰ σας ὀμιλήσω, Γουσταῦ, τῷ εἶπε, καὶ περὶ σπουδαίων.

— Σὰς ἀκούω, κυρία.

— Ἀγαπᾶτε τὴν δεσποινίδα Δεμορτών, εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ, ἥτις μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν εἰλικρινείας ἔφθανεν εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν.

— Ἐμάντευσατε τοῦτο, κυρία; εἶπεν ὁ Γουσταῦς ἐρυθρίων.

— Ὅχι, δὲν το ἑμάντευσα ἐγὼ, ἡ κυρία Δεμορτὼν τὸ εἶδε.

— Σὰς ὀμίλησε περὶ τούτου;

— Ναί, πρὸ ὀλίγου.

— Τί σας εἶπεν;

— Ὅτι, ὡς μήτηρ, ὄφειλε νὰ μοι εἴπη. Μὲ ἠρώτησε περὶ ὑμῶν καὶ ἐπειδὴ μόνον ἐξαίρετα πράγματα εἶχον νὰ εἴπω, ἐπρόσθεσεν ὅτι, ἐν ἡ περιπτώσει θὰ ἐζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς, οὐδὲν θάνθίστατο εἰς τὸν μετ' αὐτῆς γάμον σας.

— Πόσον σας εὐχαριστῶ, κυρία! εἶπεν ὁ Γουσταῦς, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δεπερέ.

— Ὡστε, ἐξηκολούθησεν αὕτη, ἐὰν θέλετε, θὰ δυνηθῶ νὰ σας χρησιμεύσω ὡς προξενήτρια.

— Ὡς μήτηρ θέλετε νὰ εἴπητε!

— Δὲν ἀγαπᾶτε τὸν Ἐδμόνδον ὡς ἀδελφόν σας;

— Πόσον εἶσθε καλὴ!

— Τώρα θέλετε νὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ σας δώσω μίαν συμβουλήν;

— Ὅμιλήσατε, ὀμιλήσατε, κυρία, ὀποιδήποτε δὲ καὶ ἂν εἶναι αὕτη, θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Λοιπὸν, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, Γουσταῦ, θὰ ἐπήγαινα εἰς Παρισίους, πρὶν ἢ ἀποφανθῶ.

— Θὰ ὑπάγω, ἀπεκρίθη ὁ Δωμῶν, μὴ ἀπατάμενος ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συμβουλῆς ταύτης καὶ ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τοῦτο, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δεπερέ, θὰ μοι ἐδίδει καιρὸν νὰ σπουδάσω ἐμαυτὴν καὶ νὰ ἐκτιμῶσω τὰς ἀληθεῖς ἐντυπώσεις μου. Ἰσως, μεταβαίνων εἰς Παρισίους, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, μεταξὺ ἄλλων νεανίδων, πλησίον τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἠγαπᾶτε ἄλλοτε, παρατηρήσητε ὅτι ὁ νέος οὗτος ἔρωσ δὲν ἔχει ρίζας ἀρκετὰ βαθείας ἐν τῇ καρδίᾳ σας καὶ ὅτι μόνη ἡ μόνωσις παρήγαγεν αὐτόν. Ἡ δεσποινὶς Δεμορτῶν εἶναι ἡ μόνη νεῆνις, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐδῶ ἀπὸ δύο μηνῶν. Εἶναι ὅλως φυσικὸν πᾶσαι αἱ ὀνειροπολήσεις σας νὰ φέρωνται πρὸς αὐτήν; ἀλλὰ θὰ ἦτο ἐπίσης φυσικὸν νὰ παρετρήετε ἡμέραν τινα ὅτι ἔσχετε ἀδικον νὰ ὑπακούσητε εἰς πρώτην τινα ὀρμήν. Ὁ γάμος εἶναι τι σοβαρὸν. Τὸ βλέπετε ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Ἐδμόνδου. Πρὶν ἢ συνάψετε τοιοῦτον, βεβαιώθητε ὅτι ἡ καρδία σας ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ, ὅπως γείνη εὐτυχῆς καὶ ὅτι ὀριστικῶς διέκοψε πᾶσαν

σχέσιν πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπετέλει ἄλλοτε τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἐτόνισε τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν, ἥς ἡ ὑποκεκρυμμένη ἔννοια δὲν διέφευγε τὸν νεανίαν, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως, ἀλλ' ἦν νὰ τῆ εἶναι εὐγνώμων.

— Ἐπειτα, προσέθηκέν ἡ κυρία Δεπερέ, σὰς ἀναγκαιοῦσι πάντα τὰ ἔγγραφα σας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχετε ἐδῶ, ὅπως εἶσθε ἐν τάξει, ὅταν ἐπανέλθητε, καὶ ἵνα ὁ γάμος εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη ἀμέσως.

— Πόσον ἡ καρδία σας ἀντιλαμβάνεται πάντων, κυρία! εἶπεν ὁ Γουσταῦς, καὶ ὁπόσας σὰς ὀφείλω χάριτας δι' ὅσα μοι εἶπατε!

— Ἐμπρός, μὲ ἐνόησατε κάλλιστα, Γουσταῦ... Ἄς μὴ εἴμεθα ποτὲ ἀχάριστοι πρὸς ὅσους ἠγαπήσαμεν. Ἐάν, παρὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν ὑμῶν, παρατηρήσητε ὅτι ἡ εὐτυχία σας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς δεσποινίδος Δεμορτῶν, θὰ εἶναι ἡ τελευταία χαρὰ, τὴν ὁποίαν θὰ παράσχητε εἰς τινα, ἥτις, εἶμαι βεβαία, σέβεται περὶ ὑμῶν τὴν ὥραν ταύτην. Ἀναχωρήσατε αὐριοῦν τὴν πρωΐαν. Ἐχετε πλέον τοῦ μηνὸς πρὸ ὑμῶν. Ἡμέρας τινὰς πρὶν ἢ καταλίπητε τοὺς Παρισίους, ἐὰν ἐν τούτοις ἐπανέλθητε, γράψατέ μοι, καὶ ὅταν φθάσητε, ὁ γάμος σας θὰ εἶναι τετελεσμένος. Δὲν εἶν' ἐτοί;

— Προβλέπετε τὰ πάντα. Πόσον εὐτυχῆς εἶναι ὁ Ἐδμόνδος, ἔχων ὑμᾶς μητέρα, καὶ πόσον εὐτυχῆς εἶμαι καὶ ἐγὼ, τὸν ὁποῖον εὐαρεστῆσθε νὰ χειραγωγῆτε ὀλίγον!

Ἡ συμβουλή τῆς κυρίας Δεπερέ ἦτο συνετὴ, καὶ ὁ Γουσταῦς κατεγοητεύθη, δεχθεὶς αὐτήν. Συνεβίβαζε τὰ πάντα τρωτόν καὶ ἐστάθμιζε τὰ πράγματα ἐν δικαίᾳ πλάστῳ.

Ἐν Νικαίᾳ ὁ Γουσταῦς δὲν ἠσθάνετο τὸ θάρρος νὰπέλθῃ ὅπως ἐπανεύρη τὴν Νισσέτταν καὶ καταλίπη τὴν Λαυρεντίαν ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ, ἐὰν, ἐπανερχόμενος εἰς Παρισίους, θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἔλθῃ, ὅπως ἐπανεύρη τὴν Λαυρεντίαν καὶ καταλίπη τὴν Νισσέτταν. Ποῖος θὰ ἦτο ὁ ἰσχυρότερος, ὁ παλαιὸς ἔρωσ ἢ ὁ νέος;

Τοῦτο ἦτο τὸ πᾶν.

Ὁ Γουσταῦς ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπως κρασευάσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεως, ἐπειδὴ δὲ ἀνεχώρει, ἔσπευσε νὰ παράσχη χαρὰν τινα εἰς τὴν Νισσέτταν καὶ τῆ ἔγραψεν :

« Ἀναχωρῶ σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἡμίσειαν ἡμέραν μετ' αὐτὴν θὰ εἶμαι εἰς Παρισίους. »

Μετέβη, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Δεμορτῶν.

— Θὰ μάς ἐπανέλθητε; εἶπεν αὐτῷ ὁ ταγματάρχης.

— Ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦς.

Ἡ κυρία Δεμορτῶν ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τὸν ὁποῖον εἶχε προειδοποιήσῃ περὶ τοῦ διαθιμῆτός τῆς, ὅπερ εἶχε κάμη παρὰ τῆ κυρία Δεπερέ.

Ἡ Λαυρεντία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς παλλομένην βιαίως.

— Θὰ σας ἐπανεύρω ἐδῶ, ταγματάρχα; ἠρώτησεν ὁ Γουσταῦς.

— Δὲν θὰ σαλεύσωμεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δεμορτῶν.

Ὁ Γουσταῦς ἀπεχαιρέτισεν ὡσαύτως τὴν Λαυρεντίαν.

Ἡ νεῆνις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἔθλιψεν, ἐκείνη δὲ ἀνταπεκρίθη ἐλαφρῶς εἰς τὴν θλίψιν ταύτην.

— Διατί ὁ κύριος Δωμῶν ἀναχωρεῖ; ἠρώτησε τὴν μητέρα τῆς, τοῦ Γουσταῦου ἀπομακρυνθέντος.

— Διότι προτίθεται νὰ νυμφευθῇ, πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεμορτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Δεπερέ εἶχεν ἀνακοινώσῃ μέρος τῆς πρὸς τὸν Γουσταῦν συνδιαλέξεώς τῆς καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ὅπερ ἔσχε, καὶ διότι πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του.

Λέγουσα ταῦτα, ἡ κυρία Δεμορτῶν παρετήρει ἐμπιστευτικῶς τὴν θυγατέρα τῆς.

— Καλὴ μου μητὴρ! ἀνέκραξεν ἡ νέη, ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Τὸν ἀγκαπᾶς λοιπὸν ἀληθῶς;

— Ναί, μητέρα μου.

— Αἶ λοιπὸν! μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ δυνηθῆς νὰ τοῦ το ὁμολογήσῃς.

Ὁ Γουσταῦς ἀπῆλθε, καταλείπων τὴν μικρὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ τῆς Νικαίας παραδεδομένην εἰς τὰς ἡσυχίας αὐτῆς καθημερινὰς ἐνασχολήσεις.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔβαινε τόσον καλῶς, ὥστε ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ἐν ἡ καταστάσει εὐρίσκειτο.

Τέσσαρὰς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ Γουσταῦς ἔφθανεν εἰς Παρισίους, ἔτρεχεν εἰς τὴν ὁδὸν Γοδῶ, καὶ ἡ Νισσέττα, ἥτις ἀνέμενεν αὐτὸν ἀνυπομόνως ἐρρίπτετο εἰς τὸν πρᾶχλόσ του, μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα χαρᾶς, ἀτινα προῦκάλει ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐπάνοδος.

Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ὁ Γουσταῦς ἐπίστευεν, ὅτι δὲν δύναται νὰπομακρυνθῇ τῆς Λαυρεντίας. Κατὰ τὸ πρῶτον φίλημα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Νισσέττας ἐπέισθη, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ καταλίπη τοὺς Παρισίους.

Οἱ ἐξηγοῦντες τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἄς ἐξηγήσωσι τοῦτο. Ἐγὼ ἀφηγοῦμαι.

ΚΕ'

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ παρὰ τῇ Νισσέττᾳ. Ὁ Γουσταῦς ἠσθάνθη, ὅτι ἡ θέσις, ἐν ἡ ἐπανεύρισκον αὐτήν, ἦτο ἐκείνη, ἐν ἡ αὕτη ἀπὸ δύο μηνῶν καὶ πλέον ἀνέμενεν αὐτόν. Πανθ' ὅσα ὁ Γουσταῦς ἐγνώριζε παρὰ τῇ Νισσέττᾳ παρουσιάσθησαν τόσον καλῶς ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὥστε ἐλησμένησεν ἐπὶ στιγμῆν, ὅτι εἶχε καταλίπη τοὺς Παρισίους.

— Τέλος πάντων σὲ ἔχω!... ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις, θλίβουσα τὰς χεῖρας τοῦ Δωμῶν καὶ παρατηροῦσα αὐτόν. Πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη! Ἐφοβούμην μήπως δὲν

σε επανίδω πλέον, εἶπε γελῶσα· διότι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἦτο βεβαία περὶ τῆς ἐπανόδου, ἠδύνατο νὰ γελᾷ, ὀμιλοῦσα περὶ τῆς ἀπουσίας.

— Δὲν ἠδύναμην νὰ φήσω τὸν Ἐδμόνδον, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος... Ἐὰν ἐγνώριζες πόσον ἦτο ἀσθενής!...

— Ἄλλ' ἐσώθη;

— Ἐλπίζεται τοῦλάχιστον.

— Πολὺ τὸν ἐσυλλογιζόμην, τὸν δυστυχή νέον!... Κάθε ἐσπέραν προσηχώμην διὰ τοὺς δύο σας.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ τον ἐπανεύρω ὅλως ἐκτὸς κινδύνου.

— Μέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς καὶ πάλιν; εἶπεν ἡ Νισσέττα περίλυπος.

— Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ καὶ τὸν Ἐδμόνδον νὰ ἐπκνέλω πλησίον των.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Νισσέττα διὰ φωνῆς καρτερικῆς, ἐν ἧ ἐξεδηλοῦτο ἡ συγκίνησις, ἦν τῆ προὔξενει ἡ εἰδησις αὕτη.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Γουσταῦος, ὅστις ἐγίνωσκε κάλλιστα τί εἶχεν ἡ Νισσέττα, ἀλλ' ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀμέσως τὸ δυνατόν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐν ἧ περιπτώσει ἡ Νισσέττα θὰ ἦτο ἀνεπαρκής, ὅπως τον κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν Λαυρεντίαν.

— Μόλις εἶναι δέκα λεπτά, ἀφότου ἔφθασες· πρὶν ἀφαιρέσης τὸν ὀδοιπορικόν σου μανδύαν, μοῦ λέγεις ὅτι θάναχωρήσεις ἐκ νέου, καὶ με ἐρωτᾷς τί ἔχω!

— Ἠσύχασε, ἔχωμεν δεκαπέντε ἡμέρας νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ.

— Δεκαπέντε ἡμέρας μόνον!

— Ἴσως τρεῖς ἐβδομάδας.

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὸν Ἐδμόνδον; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα, παρατηροῦσα τὸν Γουσταῦον περιέργως.

— Τὸ ἠξέυρεις πολὺ καλά, μόλις καὶ μετὰ βίας με ἀφῆκε νάναχωρήσω. Ἄλλὰ δὲν ὑπέφερα πλέον καὶ ἠθέλα νὰ σ' ἐπανίδω χωρὶς ἄλλο.

— Ἀληθινά;

— Σὲ ἐψεύσθην ποτέ;

— Ἦρχισα νὰ φοβοῦμαι, ἠξέυρεις; εἶπεν ἡ νεάνις, ῥίπτουσα ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν μανδύαν καὶ τὸν ὀδοιπορικὸν πῖλον, οὓς εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ τοῦ Γουσταῦου.

— Καὶ διατί ἐφοβεῖσο;

— Ἐφοβοῦμην μήπως δὲν με ἠγάπας πλέον καὶ μήπως ἔδωκες τὴν καρδίαν σου εἰς ἄλλην.

— Ποῖαν; Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος ἐρυθριῶν ὑπὸ τὴν ἀναφώνησίν του.

— Ποῖαν; μίαν ἄλλην γυναῖκα.

— Καὶ τώρα ἠσύχασες; ἠρώτησεν ὁ Γουσταῦος, λαμβάνων αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Ἐντελῶς, ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ, μολονότι...

— Μολονότι;... ἐπανέλαβεν ὁ Γουσταῦος διὰ τόνου, ἀπικτιοῦντος τὸ τέλος τῆς φράσεως.

— Μολονότι φοβοῦμαι πολὺ μὴ ἄλλο τι καὶ ὄχι ὁ Ἐδμόνδος σὲ ἀνακαλεῖ ἐκεῖ κάτω.

— Θὰ ἠρχόμην, ἐὰν ἦτο ἔτσι;

— Ὅπως δὴποτε. Θὰ εἶπες καθ' ἑαυτόν:

«Ἐκεῖνη ἡ καυμένη ἡ νέα εἶναι δυστυχῆς ἐν Παρισίοις, ἃς ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν ὀλίγον...» Ἴσως καθ' ὃν χρόνον ἡ ἄλλη εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ποσειάζῃ ἐπίσης. Τοῦτο εἶναι λίαν πιθανόν.

Δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ρηθῆ τὰ μυστηριώδη προαισθήματα τῆς γυναικός, ἅτινα παρέχουσι αὐτῇ συχνάκις τὴν δύναμιν, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνδειξεως, νὰ διορᾷ μέρος τῆς ἀληθείας, προαισθήματα, ἅτινα ἐξηγοῦνται εὐκόλως, ὅταν ἡ ἀλήθεια εἶναι πιθανή.

— Εἶσαι τρελλή, εἶπεν ὁ Γουσταῦος, θέλων νὰ διακόψῃ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἀπαξ διὰ παντός.

— Τότε ἃς γευματίσωμεν, ὑπέλαβεν ἡ Νισσέττα, λαμβάνουσα ἔδραν δι' ἑαυτὴν καὶ σύρουσα αὐτὴν πλησίον τραπέζης ἐτοίμου ἀναμενούσης τὴν ἀφιξίν τοῦ Γουσταῦου· διότι ἡ νεάνις εἶχε προῖδῃ ὅτι οὗτος θὰ ἐπανήρχετο λιπόθυμος ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, προσέθηκεν ἡ Νισσέττα καθημένη πλησίον τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ συνδικτυμόνος, ἐὰν σε ἀγαπᾷ, δὲν σε ἀγαπᾷ ὅσον ἐγώ.

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις ἐσβέσθη ὑπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Γουσταῦου, ὅστις, ἐπανερχόμενος εἰς τὰς διαιτεῖς συνηθείας του, δὲν ἔβλεπεν ἔτι ἐπαναφαινομένην τὴν ἀνάμνησιν τῆς Λαυρεντίας, τὸσφ μᾶλλον ὅσφ εὗρισκε πραγματικὴν εὐχρηστίαν, ἐπαναλαμβάνων τὰς συνηθείας ταύτας, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον. Ἐπειτα ἡ Νισσέττα πραγματικῶς ἦτο χαριεστάτη. Ὅπως ὑποδεχθῆ τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, εἶχε θέσει εἰς ἐνέργειαν πάντα τὰ μέσα τῆς πνευματώδους αὐτῆς φιλαρεσκείας· λέγομεν πνευματώδους, ἐπειδὴ ἡ φιλαρέσκεια ἔχει ποικίλας ἀποχρώσεις, καὶ διότι ἐνυπάρχει εὐφυῖα εἰς τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῆς κατὰ τινὰς περιστάσεις, χωρὶς νὰ δύναται νὰ παρατηρήσῃ ταύτην ὁ ἀντικείμενον αὐτῆς γινόμενος. Οὕτως ἡ Νισσέττα ἐν τῷ κεκρυφάφῳ αὐτῆς, ἐν τῇ κομμώσει, ἐν τῇ περιβολῇ αὐτῆς εἶχε τι τὸ νέον, ἀνακαλοῦν τὸ παρελθόν, ἅμα δὲ καὶ καταθέλον τὸν Γουσταῦον. Ἐν βραχεῖ ἦτο ἡ Νισσέττα, ἔχουσα τι ἐπὶ πλέον.

Τὸ τι τοῦτο ἴσως ἦσαν οἱ δύο μῆνες, οὓς διήλθεν ὁ Γουσταῦος χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ· γοητεία ἀνέκφραστος δι' ἄνθρωπον ἐπανερχόμενον.

Δικροῦντος τοῦ γεύματος, ὁ Γουσταῦος ἀφηγήθη εἰς τὴν ἐρωμένην του ὅ,τι δὲν ἠδυνήθη νὰ τῆ γράψῃ, καὶ ἀκόμη ὅ,τι τῆ εἶχε γράψῃ. Τῇ ἐξέθηκε λεπτομερῶς πῶς διήρχετο τὰς ἡμέρας του, φροντιζόμενος νὰ λησμονῇ τὰς στιγμὰς τὰς καθιερωμένας εἰς τὴν Λαυρεντίαν καὶ τὰς ἐπίπτους ἐκδρομάς, τὰς γενομένας μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἡ Νισσέττα ἀφ' ἐτέρου ἀφηγήθη πῶς διήλθε τὴν ζωὴν τῆς. Τοῦτο ἦτο ἀπλοῦστατον... Κατ' ἀρχὰς εἶχε κλαύση πολὺ, εἶχε μείνη οἶκοι δεκαπέντε ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ, ἔπειτα εἶχε συναντήσῃ μίαν

τῶν φίλων τῆς, ἣν δὲν εἶχεν ἴδῃ ἀπὸ μακροῦ, ἣν εἶχε γνωρίσῃ ἐν τῷ καταστήματι, ὅπου εἶχεν ἐργασθῆ, ἣτις ἔλαβε πρὸ ὀλίγου μικρὰν κληρονομίαν καὶ ἦτις ἔμελλε νὰ ποκατασταθῆ ἐν Τούρ.

Ἀναμνόμενος τὴν ἀναχώρησιν τῆς φίλης αὐτῆς, ἡ Νισσέττα τὴν ἐσυντρόφευσεν. Ἀμφότεραι μετέβαινον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ θέατρον ὁμοῦ, χωριζόμεναι ὅσφ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Καρλόττα Τουσαῖν ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τοὺς Παρισίους, τοῦτέστιν ὀκτῶ ἡ δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Γουσταῦου, ὅπερ ἔπραξεν, ἀφοῦ μάτην εἶχε παρκαλέσῃ τὴν Νισσέτταν νὰ συνεταιρισθῆ μαζὴ τῆς, βεβαιούσα αὐτὴν ὅτι θάπέτα περιουσίαν.

— Τώρα, εἶπεν ἡ Νισσέττα τῷ Γουσταῦφ, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ πρόγευμά του, διήλθες τέσσαρας νύκτας ἐν τῇ ἀμάξῃ, πρέπει νὰ ἔχῃς ἀνάγκην ὑπνου, πρέπει νὰ κοιμηθῆς.

— Θὰ ὑπάγω λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ Γουσταῦος.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἡ Νισσέττα, θὰ πέσης εἰς τὴν κλίνην μου, θὰ κοιμηθῆς, ἐγὼ δὲ κατὰ τὸ διάστημα ταῦτο θὰ ἐργάζωμαι ἢ θάναγινώσκω.

Ὁ Γουσταῦος ὑπήκουσεν εἰς τὴν Νισσέταν· ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην τῆς, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐκοιμάτο, ὡς κοιμάται ἄνθρωπος διανύσας διακοσίας λεύγας.

Ἡ Νισσέττα διηυθέτησε τὴν κόμην τῆς πρὸ τοῦ κατόπτρου καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν ὡς διὰ νάναγνώσῃ· ἀλλὰ παρετήρηε πολλὰ συχνότερον τὸν κοιμώμενον ἢ τὸ βιβλίον, ὅπερ ἦτο ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς.

Ὅτε ὁ Γουσταῦος ἐξύπνησε, τὴν ἐβδόμην ἐσπερινὴν ὥραν, ἡ Νισσέττα, ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἠμιφωτιζόμενον ὑπὸ τῆς λυχνίας, κεκαλυμμένης ὑπὸ τοῦ ἀνταυγαστηρίου, εἰργάζετο παρὰ τὴν τράπεζαν, στηρίζουσα τοὺς μικροὺς πόδας τῆς ἐπὶ ὑποποδίου, κειμένου πλησίον τοῦ πυρός.

Ὁ Γουσταῦος διετέλεσε σκεπτόμενος ἐπὶ τινα λεπτὰ ἀπέναντι τῆς χαριέσεως ταύτης εἰκόνας, εἰς ἣν ζωγράφος οὐδὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προσθήσῃ.

— Ἰδοὺ τὸ παρελθόν μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν· πρέπει νὰ καταρτίσω ἐξ αὐτοῦ τὸ μέλλον μου; Ἡ κόρη αὕτη με ἀγαπᾷ· εἰς τὸ πρῶτον κίνημά μου ὀλόκληρος θὰ ὀρμήσῃ πρὸς ἐμέ· θὰ ἔλθῃ νὰ με ἐναγκαλισθῆ καὶ νὰ περιβάλῃ τὸν τράχηλό μου διὰ τῶν βραχιόνων τῆς. Ἄλλὰ ποῦ θὰ μας ὀδηγήσῃ ταῦτα, αὐτὴν καὶ ἐμέ; Αὐτὴ θὰ γηράσῃ, θὰ γηράσῃ ὡσαύτως καὶ ἐγώ· αἱ ὀρξείαι ἡμῶν θὰ μεταβληθῶσιν. Θὰ ἐπαρκῶμεν ἀλλήλοις κατὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς θάναζήτωμεν περὶ ἡμᾶς μίαν οἰκογένειαν, ἣν δὲν ἔχομεν οὔτε ἐκεῖνη οὔτε ἐγώ; Θάγαπώμεθα ἀκόμη; Δύναται τις νὰ βλέπῃ γηράσκουσαν τὴν γυναῖκά του, ἀλλὰ δυσκόλως βλέπει γηράσκουσαν τὴν ἐρωμένην του· τὰ ἐνοῦντα ἡμᾶς πρὸς ταύτην αἰσθημάτα εἶναι τόσον διάφορα τῶν ἐνοῦντων ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνην!

Ταῦτα διελογίζετο ὁ Γουσταῦος, μετὰ ὀκτῶ δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἤρξατο πειθόμενος ὅτι θάνατῳ καὶ σχεδὸν μεταμελόμενος, διότι εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Νισσέτταν νὰ μείνῃ τρεῖς ἐβδομάδας μετ' αὐτῆς.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θὰ ἐνοήσωσιν ἀμέσως τὸ διατί, καὶ δὲν θὰ κατηγορήσωσι τὸν Γουσταῦον ἐπὶ ἀχαριστίᾳ, δὲν θὰ αἰτιαθῶσιν ἀλλ' ἢ τὰς αἰωνίους ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἡ Νισσέττα ἦτο χαρίεσσα, ὁ Γουσταῦος ἠσθάνθη ἐαυτὸν συγκεκριμένον, βλέπων αὐτὴν· ἀλλὰ τῶν πρώτων παραφορῶν ἀπαξ παρελθουσῶν, ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἦτο ἡ γυνή, ἣτις ἠγαπήθη διὰ τὴν ὠραϊότητά της, ἣτις ἐνέπνευσε ἐν ἑαυτῇ τινὰ ἐφήμερον, ἣτις παρεδόθη ἀνευ δυσκολίας, τὴν ὁποίαν διετηρήσατε, διότι εὑρετε ἐν αὐτῇ προτερήματα, ἅτινα δὲν ἐπιστεύετε ὅτι ἡδύνατο νὰ ἔχῃ, ἣτις περιέσπασε τὸν νοῦν ὑμῶν, ἐκολάκευσε τὴν φιλαυτίαν ὑμῶν, ἐκίνησε μάλιστα τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καρδίας ὑμῶν, ἦν δὲν θὰ σκεφθῆτε νὰ καταλίπητε, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἴδῃτε ἄλλας γυναῖκας ἢ θὰ ἴδῃτε, ἀλλ' ὑποδεστέρας ἐκείνης· πλήν, τιθεμένη ἐν παραλλήλῳ πρὸς παρθένον ἄθῳν καὶ ἀφελῆ, ἣτις δὲν θὰ παραδοθῆ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον θὰ γαπήσῃ, ἐὰν οὗτος δὲν τῇ δώσῃ τὸ ὄνομά του, ἣτις ἠύξῃθι ἐν τῷ σεβασμῷ πρὸς τὰ ἅγια καὶ ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν προστασίαν, ἣτις ἀνετράφη εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας, ἣτις θὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτοισι ὑπὲρ ἐκυτῆς τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὴν γοητείαν τοῦ ἀγνώστου καὶ τὸ ἀκαταμάχητον ἐκεῖνο θέλητρον τῆς παρθενίας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἡ πρώτη γυνὴ θὰ ὀφείλῃ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν δευτέραν, διότι ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρὸς δὲν θὰ διαστῆ μεταξὺ τῶν δύο, ἐν ἣ ἂν ἡμέρα, ὡς ὁ Γουσταῦος, ζήσας μετὰ τῆς μιᾶς δύο ἔτη, θὰ δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσῃ αἰωνίως μετὰ τῆς δευτέρας.

Τοῦτο εἶναι ἰσχυρὸν διὰ τὴν ἐγκαταλιμπανομένην δυστυχῆ γυναῖκα· ἀλλ' ἡ συνήθεια καθιέρωσε τὴν θέλησιν ταύτην τῆς καρδίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων ὑποκύντουσι, προβαίνοντες εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἡ συνήθεια ἀπέδειξε ταῦτοχρόνως ὅτι αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ ἐγκαταλειμμένα κατέληγον εἰς τὸ νὰ ἐγκαρτερήσωσι, νὰ παρηγορηθῶσι καὶ συχνάκις εἰς τὸ νὰ εἴπωσιν ἡμέραν τινά: «Προτιμότερον, διότι συνέβη οὕτω.»

Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη τῆς ἐρωμένης ἔχει ἐνίοτε πραγματικότητάς τινος, καθιστῶσας αὐτὴν ἰσχυροτέραν πάσης ἄλλης, πρὸ πάντων ὅτε, ὡς ἡ Νισσέττα, ἡ ἐρωμένη εἶναι νέα, ὠραία καὶ πλήρης φυσικῶν διαχύσεων. Δυστυχῶς τὰς πραγματικότητας ταύτας διαδέχεται κόπωση τοῦ σώματος, ἣς ἐπωφελεῖται ἡ καρδιά, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν αὐτῆς εἰς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον ἔρωτα, ὅστις διατελεῖ ἔτι ἐν καταστάσει ὄνειρου καὶ ὑποσχέσεων. Τεθειμένος ἐν μέσῳ τῶν δύο ὁ ἀνὴρ παρέχει τότε τὴν

προτίμησιν τοῦ εἰς τοῦτον, διότι οὐδὲν πλέον ἔχει νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πρώτου καὶ τὰ πάντα νὰ ἐλπίζῃ παρὰ τοῦ δευτέρου.

Εἰς ποῖον δὲν ἔχει συμβῆ νὰ κρατῆ μίαν γυναῖκα ἐν ταῖς ἀγκάλας καὶ νὰ συλλογίζηται μίαν ἄλλην; Ἡ καρδιά μάλιστα κατὰ τοῦτο εἶναι τόσον ἀπαιτητική, ὥστε καθίσταται φιλαυτος καὶ ἀπιστος. Ὑπῆρχον στιγμαί, στιγμαὶ ἀπερίγραπτοι, καθ' ἃς ὁ Γουσταῦος, ὅτε ἡ Νισσέττα παρεδίδοτο μετ' αὐτοῦ εἰς ἀπάσας τὰς διαχύσεις τῆς ψυχῆς της, ἀπεπειράτο νὰ πείσῃ ἐαυτὸν ὅτι τὸ χαρίεν ἐκεῖνο σῶμα, τὸ φρίσσει ὑπὸ τὰ φιλήματά του, ἦτο τὸ τῆς Λαυρεντίας, ἡ δὲ ἀτυχῆς Νισσέττα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐν τῇ τυφλῇ πεποιθήσει τῆς: «Μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ὁ Γουσταῦος μὲ ἠγάπησε καθὼς τώρα.»

Ἐὰν ἐγίνωσκεν εἰς τί ὤφειλε τὴν δύναμιν τῶν περιπτώσεων, ἡ δυστυχῆς νεανίς θὰ ἔκλαιε πολὺ.

[Ἔπειτα συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἀιτήρημα

[Συνέχεια.]

Ἐν τῇ πρώτῃ τούτων εἰκονίζετο νεαρὰ γυνή, ἄθῳν καὶ γλυκὺ πρόσωπον ἔχουσα, ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ φέρουσα ἐνδυμασίαν χοροῦ ἀφίνουσαν γυμνοὺς τοὺς ὠραιοὺς ὤμους της, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ στήθους της, οὐτινος σκια ἀπέκρυπτε τὰς καμπάς. δύο ρόδα, σκοτεινῶς ἀποτυπωθέντα ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, ἀνεδείκνυον ἔτι μᾶλλον τὴν λευκότητα τοῦ δέρματος.

Ὁ Ραοῦλ παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ ἡμίκλειστον στόμα, τὸ ἐξέχον μέτωπον, τοὺς ἠδονικῶς διασταλμένους ρῶθωνας, τὸν λαϊμόν, τὸ στήθος, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροῦς, φέρων αἴφνης τὴν φωτογραφίαν εἰς τὰ χεῖρά του τὴν ἐκάλυψε διὰ παραφόρων φιλημάτων.

Μετὰ ταῦτα ἐκάθησε, τὴν κεφαλὴν ἔχων μεταξὺ τῶν χειρῶν καὶ τοὺς ἀγκῶνας στηρίζων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅπως ἴδῃ κάλλιον τὴν εἰκόνα ταύτην τὴν κεχαραγμένην ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ πνεύματι του.

Ἐξῶθεν, ἐν τῇ τετραγώνῳ αἰθούσῃ τοῦ πλοίου, ἠκούοντο γέλωτες θορυβῶδεις, ὁ κοχλασμός τοῦ βραζομένου πόντος καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις διηγεῖτο βραδέως τὴν ἱστορίαν του:

«... Μὲ ἐκείνην καὶ μὲ τὴν πίπαν μου, εἰς τὰ δάση τοῦ Κιμπερέ, ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκουμι εἰς παρθένον τι δάσος τῆς Ἀμερικῆς, καπνίζων τὸ σιποῦκί μου πλησίον τῆς ἀγρίας, ἀλλὰ πιστῆς συντρόφου μου.

Ἐπαρθένος καὶ πιστὴ εἶναι δύο ἐπιθετα, ὅλως διόλου κεχωρισμένα, ὡς θὰ ἴδῃτε εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας ταύτης,

καὶ ὅμως ὁποῖα γυνή! φίλοι μου. Φαντασθῆτε...»

Ἐνταῦθα τοῦ ἱατροῦ ἡ φωνὴ κατεβίβασθη καὶ ἠκούσθη κινήσεις ἐδρῶν, πλησιαζουσῶν ἀλλήλας, ἐνῶ ἐκ τῆς πύρας κατισχύουσαι τοῦ θορύβου καὶ ὡσεὶ ἀκούμεναι μακρόθεν αἱ ἀκόλουθοι λέξεις ἔφθανον διασχίζουσαι τὴν σιγὴν τῆς νυκτός:

..... Γαλλία μας χωριὸ μου
..... βγάνω
..... πεθάνω

Λέξεις ἄσματος κοινῶ, πανταχοῦ ψαλλομένου, ὅπερ χιλιάκις ἠκούσαμεν· καὶ ὅμως ἡ φωνὴ τῶν ναυτῶν ἔτρεμεν εἰς τινὰς λέξεις, καὶ τὸ ἀκροατήριον, ἀγαθαὶ τινες μορφαὶ μὲ πυκνὸν γένειον, ἤκουε συγκεκριμένον:

Ἐκεῖ, ἐκεῖ, π' ἀγάπησα ἐκεῖ καὶ νὰ πεθάνω.

Πράγματι, μεταξὺ τοῦ σωροῦ τῶν χυδαίων ἢ εὐγενῶν, τῶν μελαγχολικῶν ἢ φαιδρῶν αἰσθημάτων, ἅτινα κατέκλυζον τὰ στήθη τῶν ναυτῶν, ὁ ἔρωσ ἦτο τὸ ζωηρότερον.

Ὁ ἔρωσ ὑπ' ὄλας αὐτοῦ τὰς ὄψεις· ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γηραιὰν μητέρα, ἀγάπη ἁγία καὶ ἱερὰ τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἡμέραν τινά, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν σύζυγον, πρὸς τὰ τέκνα των, πρὸς τὴν μνηστῆρ των, πρὸς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου των, πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς βράχους του.

Ἡ λέξις ἀγάπη μόνη, ὡς ἡ μυστηριώδης λέξις τῶν ἀρχαίων μύθων ἤρκει νὰ τοῖς ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῶν ρεμβασμῶν καὶ νὰ τοὺς βυθίσῃ εἰς ἔκστασιν, ἐν ἣ διέβλεπον πράγματα γνωστὰ σχεδὸν λησιμονηθέντα ἢ ὄλως ἀγνωστα καὶ ἀπλῶς ὄνειροπολούμενα, μυστηριώδη καὶ ἀθέβαια, ἡδὲα καὶ ποθητά.

Καὶ πάντα ταῦτα τὰ αἰσθήματα ἐξεφράζοντο τοσοῦτον συγκινητικῶς, τοσοῦτον ἠδέως ἐν τοῖς στίχοις τοῦ ἀπλοῦ ἄσματος των:

Ἐν τῇ εὐμορφῇ πατρίδα μας, ἰστό κάτασπρο χωριὸ μου
Ἄχ! Παναγιά μου, μὴ εὐχῆ ἀπ' τὴν καρδίᾳ μου βγάνω,
— Ἐκεῖ, ἐκεῖ π' ἀγάπησα, ἐκεῖ καὶ νὰ πεθάνω!

Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ γέρων ἱατρὸς συνέπληρου τὴν διήγησιν φιλοσοφικῶς:

«Ὀλαὶς ἡ γυναῖκες ἠπανδρευμέναις ἢ λεύθεραις ὄλαις μᾶς ἀπατοῦν.— Ὡ; Ὡ; δὲν χωρεῖ ἐδῶ: Ὡ! Ὡ! — Τὸ εἶπον καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὄλαι! Ἐννοία σας ὅμως, παιδιὰ μου, ὅταν σὰς συμβῆ, ὅτι μοῦ συνέβη, θὰ τὸ μάθετε τελευταῖοι καὶ ἐὰν πραγματικῶς ἀγαπᾶτε, πρὶν σὰς γίνῃ γνωστὸν θέλετε περάσει ὠραίας ἡμέρας εἰς ὅποιονδήποτε τόπον καὶ ἂν εὐρίσκεσθε.

«Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος, εἶπεν ὅτι τόπος τις μᾶς φαίνεται ὠραῖος ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς μας καταστάσεως· καὶ εἶχε δίκαιον, διότι κανένα μέρος δὲν ἔχει ἄξιαν τινά, ἂν δὲν στολιζέται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.»

Ὁ Ραοῦλ ἐμειδίασε πρὸς στιγμὴν ρεμβῶδως καὶ ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν θήκην.

Κάτωθεν τῆς φωτογραφίας τῆς γυναικός του, ἄλλαι δύο εὐρίσκοντο παριστῶσαι δύο μικρὰς κόρας, φερούσας μόνον τὸ

υποκίμιον, με παχουλούς βραχιόνας και ὀφθαλμούς ἐκπεπληγμένους.

Τότε ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἔβλεπε φθάνων και τρίτον τέκνον του, ὅπερ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἰδεῖ, τὸν υἱὸν του, ὠραῖον εὐτραφὲς παιδίον, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ εἰς μακρὰς ἐπιστολάς τοσαῦτα τῷ ἐδιηγεῖτο και ἐκ νέου παρετήρησε τὴν μητέρα, τὴν γυναῖκά του, τὴν μικρὰν ἀξιολάτρευτον γυναῖκά του, μεθ' ἧς εἶχε συζευχθῆ πρό ἑπτὰ ἡδὲ ἑτῶν.

Πρὸ ἑπτὰ ἑτῶν! Πόσον ταχέως παρέρχεται ὁ χρόνος παρὰ τὴν ἀνίαν, παρὰ τὰς θλίψεις.

Ἴδου τρία ἔτη ἐξορίας ἐκεῖ πέραν, τρία ἔτη σκληροῦ χωρισμοῦ, και ἡδὲ, ὅτε ἡ Γαλλία εὐρίσκειται ἐνώπιόν του, νομίζει, ὅτι χθὲς ἀνεχώρησεν.

Ἀγαπητὴ Χριστίνα! Εὐρίσκειται βεβαίως εἰς Βρέστην, ἀναμένουσα μετ' ἀγωνίας καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς σκοπίας τοῦ λιμένος τὴν ἀφίξιν τοῦ Κεραυνοδόλου· σκεπτόμενος δὲ τοῦτο ὁ Ραούλ λυπεῖται, ὅτι φθάνουσι τοσοῦτον πρῶι.

Τὴν βλέπει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην κοιμημένην ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ θαλάμῳ τοῦ ἐπὶ τῆς «Πλατείας τῶν Ὀπλῶν» ξενοδοχείου, ἐνῶ διήλθον τοσοῦτον ἡδεῖας στιγμῆς, παρὰ τὴν ὀμίχλην και τὴν βροχὴν τῆς σκοτεινῆς ἀτμοσφαιρας, ἧτις περιβάλλει τὴν Βρετάνην.

Ἐνθυμεῖται τὰ τρία ἔτη, ἅτινα διήγαγε πλησίον τῆς εἰς Παρισίους, και ἀκόμη πρότερον τὴν γέννησιν τοῦ ξρωτός τοῦ ἐκεῖ πέραν, εἰς τὰς ὄχθας τῆς κυανόχρου θαλάσσης, ἐπὶ τῶν πεπυρακτωμένων ἄμμων, ὧν ἡ θερμότης, εἰς μικροὺς τρέμοντας κύκλους ἀνέρχεται πρὸς τὸν οὐρανόν.

Τοῦ γάμου των προηγήθη τὸ γλυκὺ και σύνηθες μυθιστόρημα ὑπὸ θερμὸν κλίμα ἐγένετο ἡ αἰφνιδικὰ ἀφύπνισις δύο ἀνοίξεων.

Τὴν συνήνηθησε κατὰ πρῶτον ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τινα χορὸν δοθέντα ἐπὶ τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ Γάλλου ναυάρχου. Εἶχε φθάσει μεταξὺ τῶν πρῶτων μετὰ τῆς μητρὸς και ἀδελφῆς τῆς και μολονάτι οὐδένα ἐγνώριζεν, ἄνευ δειλίας, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἀνυψωμένην ὡς ἡγεμονίς, διήλθεν ἐλαφρῶς βυθίζουσα διὰ μέσου τῶν ἐκατέρωθεν τεταγμένων ἀξιωματικῶν, ὅπως ὑποδέχωνται τοὺς προσκεκλημένους.

Οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν ἐγνώριζον τίς ἦτο, ἐπειδὴ τὸ πλοῖον εἶχε φθάσει πρὸ μικροῦ και ὁ πρόξενος εἶχε κάμει τὰς προσκλήσεις, ἔβλεπον ὅμως ὅτι ἦτο ὠραιοτάτη, καλλονῆς ὠραῆς, ἐμποιοῦσης αἰσθησιν και μελαγχολικὴ τὸ ὕφος, ὅπερ ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον και ἐβύθιζεν εἰς ρεμβασμούς και σκέψεις.

Εὐκίνητον ἀνάστημα ἔχουσα και βλέμμα ὑπερήφανον, ἀκοντιζόμενον ἐξ ὀφθαλμῶν κυανοφαιῶν, ἐμειδία ἐλαφρῶς και ὅμως θὰ ἐπίστευέ τις, ὅτι οὐδέποτε ἐγέλα και ὅτι ἐκρυπτε μυστικόν τι, ἀπλῆν τινα θλίψιν ὄνειροπόλου νεανίδος Ἰσως, ἢ ψευσθεισῶν ἐλπίδων και πόθων. Ἐν τούτοις

ἠσθάνετό τις τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν πλησιάσῃ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς ὑπ' ἀνθέων και κληματιδῶν κεκαλυμμένους ἀβύσσους, ἐκ τοῦ πυθμένος τῶν ὁποίων κρότοι μυστηριώδεις ἀκούονται.

Τί συνέβαινε ἀρὰ γε ὑπὸ τὴν ἐκ δαντελλῶν κεκαλυμμένην ταύτην ἀβύσσον, εἰς τὸ βάθος τῶν μικρῶν ἐκείνων φλεβῶν, κίτινες διεκλαδῶντο κυανίζουσαι ὑπὸ τὸ λευκὸν δέσμα τῆς;

Ὁ Ραούλ τὴν ἐπλησίασεν ὡς και οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ χαρκτηρὸς ὢν μελαγχολικοῦ, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐλκυόμενον πλείοτερον παντὸς ἄλλου ὑπὸ τῆς θλίψεως και τῆς ἀγριότητος τῆς νεανίδος.

Τὴν ἐπανάβλεπε κατόπιν εἰς τοὺς ἀρωματώδεις κήπους τοῦ Νουβάρ-Πασσᾶ, εἰς τὴν ὄχθην τῆς σκιερᾶς διώρυγος τοῦ Μαχμουδιᾶ, ὅπου—πρὸ τῶν Ἀγγλῶν—δισταυροῦντο ὅσα και εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία ὄχηματα, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, εἰς ἄλλους χορούς, καθ' ἑκάστην τέλος. Τόσον δὲ συνήθισε νὰ τὴν βλέπῃ, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἡμέρα του διήλθεν ἠνωφελῶς, ἐὰν τὸ «Λευκὸν του αἰνίγμα» δὲν διήρχετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, προκαλοῦν τὸν χαιρετισμὸν του δι' ἐλαφρῶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Οὕτως ἔκλινεν ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον πρὸς τὴν ἀβύσσον νομίζων ὅτι ὠθεῖτο μόνον ὑπὸ τῆς περιεργείας.

Ἀλλ' ἡ ἐκουσία φιλαρέσκεια τῆς νεανίδος πρὸς πάντας, ἐξομολογήσας τις γενομένη εἰς αὐτὸν ἐσπέραν τινα ὑπὸ τινος συντρόφου του, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι ἠγαπάτο παρ' αὐτῆς, και ἡ θλίψις, ἦν ἐκ τούτου ἑδοκίμασε, τὸν ἔπεισαν περὶ τοῦ αἰσθηματός του και τότε ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς και αὐτός, διέκρινεν ὅτι ὑπὸ τὰ κύματα τῶν δαντελλῶν ἡ νεανὶς ἐκείνη ὑπέκρυπτε βιαίαν ἐπιθυμίαν, νὰ ἀγαπήσῃ και νὰ ἀγαπηθῆ, βράζουσαν ἐν τὸς τῶν ὑπὸ τὸ λευκὸν δέσμα τῆς κυανῶν φλεβῶν, ὡς ἡ λαβὰ ὑπὸ τὰ ἐκ χιόνων κεκαλυμμένα ἠράσιστα.

Ἐσπέραν τινα τέλος, εἰς Ράμλιον, ἀπεράσισε νὰ τῇ ὀμιλήσῃ.

Ὡ! πόσον γλυκεῖα ὑπῆρξεν ἡ συνδιάλεξις ἐν τῇ ὀάσει ταύτῃ, ἐν μέσῳ ρόδων, ὧν τὸ ἄρωμα ἀνήρχετο εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανὸν ὡς θυμιάμα, ἡ συνδιάλεξις αὕτη, ἡ πάντοτε νέα και πάντοτε συγχινητικὴ.

— Ἐγώ, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ σὰς εἶδα σὰς ἠγάπησα...

— Ἐγώ, ἐνόμιζον ὅτι οὔτε κἂν με παρετηρήσατε και ὅταν μοῦ ὀμιλήσατε ἠσθάνθη ἑαυτὴν τόσο εὐτυχῆ!..

— Χριστίνα μου!

— Ραούλ!

Και ἔμνον ἀμφότεροι σιωπηλοί, ἐν τῇ εὐγλώττῳ ἐκείνῃ σιγῇ, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν, μὴ τολμῶντες νὰ ἀτενίσωσιν ἀλλήλους, και ὑψοῦντες τὸ βλέμμα μακρὰν ἐπὶ τῆς ἄμμου και ὑπεράνω τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου πρὸς τὴν χώραν τῶν ὄνειρων και τῶν ρεμβασμῶν.

Μετ' ὀλίγον τὰ ὄνειρα και ἡ εὐτυχία, ἦν διέβλεπον κατὰ τὰς βραχείας αὐτῶν ἐκστάσεις, ἐπραγματοποιήθησαν.

Ἐνυμφεῖθη τὴν Χριστίαν, μὴ ἔμπο-

δισθεῖς ἐκ τῆς πτωχείας τῆς, και τὴν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Γαλλίαν, εἰς Παρισίους, ὅπου δύναται τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τῆς μεγαλοπόλεως νὰ ζῆ μεμονωμένος ἐν τῇ εὐτυχίᾳ του.

Ἡ Χριστίνα δὲ Σέβη ἀνῆκεν εἰς ἀρχαίαν Γαλλικὴν οἰκογένειαν ἀποκατασταθεῖσαι ἕνεκα προγραφῆς εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Αἰγύπτου, ὅπου και κατέλαβε σημαντικὰς θέσεις, παρὰ τῇ αὐτῇ τοῦ Κεδίβη, χωρὶς ποτὲ νὰ κατέλθῃ τῆς κοινωνικῆς τῆς τάξεως δι' ἀνοικεῖου τινὸς συνοικεῖσθαι.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἦτο πλουσιωτάτη, ἀλλὰ δυσμένεια τοῦ Ἰσμαὴλ Πασσᾶ ἐπρόξενε τὸν ὀλεθρὸν τῆς, ἐπισυμβαίντα αἰφνιδίως, ὡς αἱ ἐπικραστᾶσεις τοῦ τόπου τούτου, ὡς ὁ πνιγρὸς ἄνεμος Σιμούν.

Ὁ κύριος Δὲ Σέβη ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐπάλασε κατὰ τῆς τύχης, ἐγκαταλείπων γυναῖκα νέαν εἰσέτι και δύο θυγατέρας σπανίας καλλονῆς, τὴν Χριστίαν και τὴν Μαργαρίταν, ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε ὀβολόν.

[Ἐπεὶται συνέχεια.]

N. Δ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτησίαις συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' και Γ' δεδεμένοι στερεώτατα και κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' και Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, και τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἔσῃς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἐλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 [5,30]

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελτοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Παρδέλ δρ. 5 [5,30]

«Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,50 [2,70]

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μζ, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστορ. δραματικώτατον Ἐσθ. Δὲ-Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραγ. 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσάδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

«Υφανῆ», Παύλου Μαντεγάτζα, μετάφρασις «Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο Πανίνης», μυθιστορὴ α βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραγ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῆδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβης ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορῆμα Δρ. 4,50 [1,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπ. 60 [70]